

Chương - 5

Đối với tôi bây giờ cuộc sống như có ý nghĩa hơn. Tôi vẫn như chiếc bóng bên cạnh Vương Quốc. Nhưng không còn cảm giác đơn độc nữa, vì tôi còn có sự quan tâm của Luân Đức

Nghe lời anh, tôi biết nghĩ về tương lai của mình hơn. Luân Đức thường bảo tôi phải thi vào đại học vì nó sẽ là cánh cửa mở cho tôi đi vào đời bằng con đường thênh thang. Khi ấy tôi sẽ không còn là Mỹ Thuyền mờ nhạt nhỏ bé nữa. Tất cả những điều anh nói đối với tôi đều là chân lý. Nó cũng tuyệt đối như mặt trời thì luôn mọc ở Phương Đông!

Vương Quốc thì vẫn vậy. Và hình như càng ngày càng hồ hững với tôi hơn. Trước đây anh còn sợ bỏ tôi ở nhà ban đêm. Nhưng bây giờ thì hầu như điều đó cũng không làm anh quan tâm nữa

Hai tháng nay anh đi lưu diễn ở các nước Châu Âu, tên tuổi anh đã trở nên lừng lẫy trên thế giới. Tôi biết điều đó qua báo chí. Điều làm tôi đau lòng không ít bên cạnh sự nổi tiếng của anh có bóng dáng của Thanh Thanh, thậm chí có bài báo đi nói thoáng qua mối tình say đắm của họ. Nếu tôi là khán giả ái mộ Vương Quốc, chắc tôi sẽ nghĩ anh chưa bao giờ có vợ.

Càng ngày tôi càng có tư tưởng phản kháng, tôi không chịu nổi cách đối xử bất công như vậy nữa. Nhưng tất cả sự phản kháng chỉ có thể biến thành nỗi buồn lặng vào trong tim. Tôi tự biết mình không sáng nổi với ánh hào quang của Thanh Thanh, điều đó làm tôi muốn chết cho rồi với cảm giác chịu thua bất lực.

Trưa nay tôi đang học bài thì Thanh Thanh đến. Tôi ra mở cổng, kinh hoàng hơn cả thấy ma khi nhận ra chị ta. Không đợi tôi mời, Thanh Thanh ngang nhiên đẩy cửa vào nhà. Tôi lếch thếch đi theo sau. Không hiểu sao tôi cảm thấy sợ hãi với cô ca sĩ lộng lẫy này. Hình như nó xuất phát từ mặc cảm thua kém

Thanh Thanh ngồi xuống salon, chân tréo một bên. Tư thế ngồi đầy tự tin, uy quyền. Tôi nhìn cô ta, cổ gù giọng đùng run:

- Chị tìm anh Quốc phải không? Anh ấy không có nhà, anh đi...

Thanh Thanh ngắt lời:

- Anh đang ở Thụy Sĩ, tôi biết rồi

Vậy là Vương Quốc thường gọi cho chị ta lắm. Trong khi tôi thì chỉ biết chuyện đi của anh qua báo chí. Đến mức như vậy tôi biết phản ứng sao bây giờ

Thấy tôi làm thinh, Thanh Thanh có vẻ đắc ý. Có lẽ cô ta không ngờ dễ hạ được tôi như thế. Cô ta nhìn tôi bằng cái nhìn kẻ cả:

- Báo cho cô mừng là tuần sau anh ấy sẽ về đây. Mừng không?
- Tôi mừng hay không thì liên quan gì đến chị?
- Chà, cũng biết ăn nói quá nhỉ? Nhưng dù nói đến đâu cũng không qua nổi tôi đâu. Tốt nhất là nên để chị một chút

Cách nói bề trên của chị ta làm tôi tức run lên. Rõ ràng là chị ta coi tôi không ra gì. Tôi bị khinh thường đến mức không làm cho đối thủ của mình sợ nữa sao?

Tôi nhìn Thanh Thanh một cách căm ghét. Trên tivi chị ta có vẻ dịu dàng và thanh cao. Còn trong thực tế thì nói chuyện thật khó ưa. Chỉ một lần chạm trán với chị ta, tôi cũng cảm nhận được đây là một cô gái đanh đá, chanh chua. Đúng là con người hai mặt

Thanh Thanh cũng nhìn lại tôi. Có lẽ chị ta thấy tôi chưa phải là đối thủ ngang tầm, nên ánh mắt không giấu vẻ ngạo mạn, quá mức tự tin. Thậm chí ngồi dựa ngửa ra ghế thật thoải mái cứ như mình là chủ nhà. Mắt chị ta lim dim nhìn tôi:

- Ngay khi chưa cưới cô, anh Quốc đã là của tôi rồi. Và bây giờ vẫn vậy, mãi mãi sau này cũng vậy. Có biết điều đó không?

Tôi tưởng mình như sắp ngạt thở. Nói điều đó ném vào mặt tôi thì tàn nhẫn quá!

Thấy tôi lặng thinh, Thanh Thanh cười thoả mãn:

- Cô nhìn lại mình đi. Và thử so sánh với tôi xem cô có gì bằng được tôi. Dù có ngốc cách mấy thì cô cũng phải thấy rõ thân phận thấp hèn của mình. Vậy thì nên xử sự biết điều một chút. Hiểu không?

Tôi lặc giọng:

- Chị miệt thì tôi nhằm mục đích gì?

Thanh Thanh cười khẩy:

- Việc gì tôi phải miệt thị để hạ thấp cô. Tôi đâu có nhỏ nhen đến mức chà đạp một người thấp kém hơn mình. Nếu cô nghĩ tôi ghen với cô thì cô kiêu hãnh quá rồi đó, tôi không thèm nghe đâu. Thậm chí tội nghiệp nữa kìa

Tôi mím môi:

- Không ai nói nặng một người mà mình tội nghiệp bao giờ. Còn chị, rõ ràng chị đã cố tình khinh rẻ tôi, làm cho tôi tức giận

Thanh Thanh nhìn tôi bằng nửa con mắt:

- Cô không được quyền tức tối hay phản kháng đâu. Vì cô đâu có phải là đối thủ của tôi. Nhìn lại thân phận của mình đi

Môi tôi run lên:

- Chị đến đây làm gì?

Thanh Thanh nhìn tôi đầy vẻ uy quyền:

- Cô nghe tôi bảo đây. Từ giờ tôi đã để cho cô giành giật hạnh phúc của tôi. Giành bao nhiêu đó là đủ rồi. Bây giờ cô hãy tự động rút lui đi, về cái xó xỉnh đó mà ở. Đừng có trèo cao với tới anh Quốc nữa

- Cái gì?

Tay chân tôi bỗng lạnh ngắt. tưởng như sắp ngắt đến nơi. Tôi nói trong nỗi đau cuồng loạn:

- Chị là ai mà đến đây xua đuổi tôi?

- Là người anh Quốc yêu. Đủ chứ? - Thanh Thanh nhếch môi kiêu kỳ - Cóc mà cứ mơ lấy hoàng tử. Cô không biết cô là trò cười của bạn bè anh Quốc à? Biết thân thì trở lại với đồng ruộng đi. Đừng để anh Quốc mở miệng đuổi. Ảnh cũng chịu hết nỗi cô rồi đó!

Giọng tôi mong manh như tiếng gió:

- Chị không được đuổi tôi như vậy. Chị ác lắm

- Im đi đừng có hỗn. Nếu tôi bảo mà cô không nghe, tôi sẽ xúi anh Quốc đuổi cô đi đấy. Anh ấy mê tôi nên tôi bảo gì cũng nghe. Cô liệu hồn đó!

Thấy tôi không mở miệng, Thanh Thanh nhìn tôi:

- Về quê mà lấy chồng đi. Trước đây tôi để yên cho anh Quốc cưới cô là sai lầm của tôi. Bây giờ tôi chịu hết nỗi rồi. Cô xéo đi, để ảnh làm đám cưới với tôi

- Nhưng tôi yêu ảnh, tôi cũng là con người có nhân cách riêng, dù tôi có thua kém chị thì tôi cũng có tự ái của tôi. Chị không được coi thường tôi như vậy

Thanh Thanh nhướng mắt, như nghe một chuyện khôi hài:

- Dân quê mà cũng bày đặt, buồn cười quá đi

Chị ta đứng dậy như muốn chấm dứt câu chuyện:

- Tôi chịu khó đến nói chuyện với cô vì thấy anh Quốc không nỡ đuổi cô đi. Chờ đến lúc anh ấy lên tiếng thì lâu lắm. Tôi phải hành động thôi. Nếu cô cãi tôi thì đừng trách. Nhớ đấy!

Ra đến cửa, chị ta chợt đứng lại:

- Ít ngày nữa là anh Quốc về đó. Đừng nần ná chờ gặp ảnh cho mất công, tốt hơn là sáng mai cuốn đồ đạc mà đi. Đừng có làm phiền ảnh

Tôi ngồi chết dí nhìn chị ta đi ra cổng. Dáng chị ta mảnh mai có vẻ hiền hoà. Vậy mà con người xinh đẹp ấy lại có thể chà đạp tôi xuống tận bùn, dồn tôi đến chân tường. Đối với tôi, chị ta là mụ phù thủy, chứ không phải là cô ca sĩ khả ái trên tivi. Điều đau nhất là chỉ có tôi nhận ra điều đó. Sao anh có thể yêu một người bản lĩnh ghê gớm như vậy chứ?

Mấy ngày liền tôi chỉ biết khóc và đợi Vương Quốc về. Tôi sống trong tâm trạng khùng hoảng ghê gớm. Điều kinh khủng nhất là tôi thấy Thanh Thanh đã làm đúng. Và chị ta có quyền đuổi tôi. Nghĩ đến chuyện mất Vương Quốc vĩnh viễn, tôi thấy lòng đau như xé. Tôi không đủ can đảm rời bỏ anh. Sống mà không có anh thì cuộc đời tôi không còn ánh sáng nữa, dù trong mắt anh tôi chỉ là hạt bụi. Vì tình yêu đầu đời của mình, tôi đã chấp nhận bị khinh miệt, miễn là có được anh. Tại sao mọi người không thấy tôi cho tình yêu của tôi chứ?

Thế mà đáp lại tình cảm cuồng nhiệt của tôi, Vương Quốc chỉ tặng tôi thêm cảm giác bẽ bàng.

Anh về nhà vào buổi trưa. Lúc tôi đang ngồi bên dương cầm. Tôi sững người nhìn anh. Cuống cuống sung sướng, rồi không hiểu mình đang làm gì, tôi chạy ào tới ôm cổ anh

- Anh về rồi, anh về rồi, em mừng quá, nhớ anh quá!

Đáp lại cử chỉ nồng nàn của tôi, Vương Quốc chỉ mỉm cười, rồi vỗ nhẹ lên vai tôi:

- Nhà có gì lạ không Thuyền? Có ai gửi thư cho anh không?

Tôi đi theo anh lên phòng anh, nói như khoe:

- Không có thư, chỉ có hoa. Hôm Noel có nhiều người gửi hoa tới lắm. Mười một bó tất cả

- Vậy hả?

Vương Quốc hỏi một cách hồ hững. Anh vừa tháo cà vạt, vừa nhìn tôi như hỏi thăm:

- Em khỏe không? Có lo học bài thì không?

- Dạ có

- Vậy thì tốt

Thái độ kém nồng nhiệt của Vương Quốc làm tôi đâm ra mất hứng. Xa nhau hai tháng tôi nhớ anh đến điên cuồng. Nhưng anh thì như vậy đó. Bình thản đến lạnh lùng. Tôi hiểu anh không cần có tôi, không hề thấy nhớ tôi dù chỉ một chút. Anh vô tình lắm!

Vương Quốc mở trong valy lấy gói quà, mỉm cười đưa tôi:

- Quà của em đây

Tôi đỡ lấy chiếc hộp mà cứ trào lên nỗi vui sướng mênh mênh. Như vậy là Vương Quốc cũng có nhớ đến tôi. Một chút quan tâm tôi cũng đủ cho tôi thấy hạnh phúc rồi. Tôi không dám mơ gì nhiều hơn nữa

Vương Quốc cởi áo sơ mi quăng xuống giường. Rồi bước đến bật quạt. Tôi chợt nhớ ra, vội chạy xuống làm ly cam mang lên cho anh. Vương Quốc cầm chiếc ly, cười như cảm ơn:

- Em chu đáo quá

Tôi long lanh nhìn anh:

- Anh có mệt không?

- Cũng hơi mệt, ngồi máy bay suốt một đêm cộng với buổi sáng nay anh mệt thật

Thấy tôi cứ đứng loay hoay bên anh, anh nhìn tôi như đuổi khéo:

- Anh phải tắm một chút, em xuống đàn tiếp đi

Tôi dạ nhỏ, rồi đi ra ngoài. Cảm giác hụt hẫng cứ lớn dần là tôi thấy muốn khóc.

Một lát sau Vương Quốc đi xuống. Anh cầm một gói gì đó trên tay. Tôi biết chắc đó là quà. Và tôi vụt hiểu ra anh sẽ đến đâu trong trưa nay. Mới về nhà đã lập tức tìm đến Thanh Thanh, đủ biết anh yêu cô ta đến độ nào?

Tôi thấy chán nản quá, và cứ ngồi im lìn nhìn Vương Quốc. Đi ngang qua tôi anh chỉ hơi đứng lại:

- Anh đi công chuyện, chiều đừng chờ anh nghe

Tôi vẫn không trả lời. Tôi gục đầu ngồi bất động. Nghe tiếng xe anh xa dần. Rồi một tình cảm giận dữ trào lên. Tôi mím môi bấm mạnh xuống phím đàn. Những âm thanh dữ dội vang lên cuộn cuộn như sóng gào, như thác đổ... Chỉ có âm nhạc mới diễn tả được nỗi lòng của tôi lúc này

Càng ngày tôi càng nhận ra cuộc sống của mình thật là kinh khủng. Mình chỉ có thử đóng vai người vợ thôi, nó hờ tạm như một màn kịch. Và cứ phải nhìn người mình yêu nhất trên đời đi yêu một người khác. Tôi không chịu nổi tình cảnh này nữa

Nhưng tôi chưa làm gì để phản kháng thì Thanh Thanh đã làm điều đó trước tôi

Vương Quốc về nhà thật khuya. Khi tôi chuẩn bị đi ngủ thì nghe tiếng chân anh lên hành lang. Rồi cửa phòng tôi bị đẩy vào mà không gõ cửa trước. Tôi giật mình quay lại. Anh đứng chắn lối đi, nhìn tôi bằng vẻ mặt nghiêm khắc, lạnh lùng. Vẻ mặt lần đầu tiên anh dùng để cư xử với tôi

Tôi chưa biết hỏi gì thì anh nói gằn giọng:

- Em đã làm gì Thanh Thanh vậy? Nói đi!

Tôi ngơ ngác nhìn anh, không hiểu. Giọng anh bật đi vì giận:

- Tôi hỏi em đã cư xử ra sao với Thanh Thanh? Nói mau!

Tôi cắn môi:

- Em không hiểu anh muốn nói gì, nếu vì chuyện chị ấy đến đây mà anh bực mình, thì em còn bực mình hơn nữa

Vương Quốc nhíu mày, khuôn mặt cau lại khó đăm đăm:

- Em học được nét hung dữ từ lúc nào vậy? Tại sao có thể nhục mạ người ta đến thế. Tôi cho em biết, cô ấy đã hy sinh quá mức cho em rồi. Em có được cuộc sống bây giờ là một sự thiệt thòi cho cô ấy. Vậy mà đáp lại, em đã đối xử thế nào? Thật là vô giáo dục, tôi lầm em rồi!

Tôi lập tức phản kháng:

- Anh không được hạ thấp em như vậy. Em có quyền phản ứng khi bị người ta sỉ nhục mình chứ. Dù em là người tầm thường mờ nhạt đi nữa, thì em cũng là một con người. Đừng ai bức bách em

Vương Quốc im lìm nhìn tôi. Khuôn mặt càng lúc càng lạnh lùng, xa lạ:

- Em tưởng lý giải như vậy là biện minh cho hành động quá quắt của mình đó hả? Người lớn không dễ bị thuyết phục vì cách lập luận con nít ấy đâu

Tôi chưa kịp mở miệng thì anh giơ tay chặn lại:

- Đừng nói nhiều nữa, tôi không nghe đâu. Mà em phải nghe đây, tôi cấm em không được xúc phạm hay đe dọa Thanh Thanh nữa. Em nghe chưa? Thật là ghê sợ, một người hiền lành như vậy mà cũng đem axit ra dọa nữa sao? Em có biết mình đã nói gì không?

Tôi ngơ ngác nhìn Vương Quốc. Anh nói gì đây?

Không nhìn đến tôi, anh vẫn tiếp tục với con giận dữ:

- Tôi không nhỏ nhen đến mức kể lể sự hy sinh. Nhưng nếu em dùng quyền lực của người vợ để đàn áp Thanh Thanh thì tôi không tha cho em đâu. Tôi sẽ bảo vệ cô ấy đến cùng, em hiểu chưa? Từ đây về sau tôi không muốn thấy em quấy nhiễu cô ấy.

Vương Quốc ngừng nói, anh nhìn tôi như nhìn một người bỏ đi, như vừa khám phá ở tôi một con rắn độc. Chưa bao giờ anh có thái độ như vậy với tôi. Điều đó làm tôi chịu không nổi. Tôi nói như muốn khóc:

- Nãy giờ anh gán cho em toàn chuyện kinh khủng rồi lại tỏ ra khó chịu với em. Nhưng em thì có lợi gì đâu. Chẳng lẽ chị ấy mắng em mà em có thể năn nỉ, em không làm chuyện đó được đâu

Vương Quốc cười nhạt:

- Em còn nghĩ ra điều gì xấu xa hơn để gán cho Thanh Thanh không? Suốt một tháng trời cố sống trong tâm trạng khủng hoảng vì em. Tôi bỏ qua chuyện này vì đây là lần đầu tiên và vì em quá nhỏ so với tôi. Nhưng nếu em tái phạm nữa thì bất chấp em là con nít, tôi không tha thứ cho em đâu

Rồi Vương Quốc bỏ ra ngoài. Tôi ngồi phịch xuống giường trong tâm trạng bấn loạn. Lúc nãy bị Vương Quốc có thái độ ghét bỏ, tôi sợ rồi lên nên không

hiểu cụ thể chuyện gì đã xảy ra. Nhưng bây giờ thì càng suy nghĩ, tôi càng hiểu ra, hiểu từ từ và cuối cùng có thể khẳng định tất cả

Tôi biết rằng Thanh Thanh đã ra tay trừng trị tôi, thông qua Vương Quốc. Cô ta đã đem nước mắt và dựng lên một câu chuyện ghê gớm về tôi. Như cô ta bị hiếp đáp oan ức và tôi mới thật sự là phạm nhân. Thật là kinh khủng, thật là đáng căm giận

Giờ đây tôi nhớ như in đôi mắt quắc lên khi cô ta nói với tôi: "Nếu tôi bảo mà cô không nghe, tôi sẽ xúi anh ấy đuổi cô đi, cô liệu hồn... Nếu cãi tôi thì đừng trách"

Vậy thì cô ta bắt đầu ra tay rồi. Quyết liệt và dữ dội vô cùng. Như thế rồi trước sau gì Vương Quốc cũng sẽ bỏ tôi để kết hôn với cô ta. Tôi thấy rõ thân phận mình mong manh quá!

Không, trăm ngàn lần tôi không thể im lặng để cô ta muốn làm gì thì làm. Tôi đứng vội lên, đi qua phòng Vương Quốc

Anh đang ngồi hút thuốc bên cửa sổ. Khuôn mặt đẹp trai lãng mạn thoát trở nên nghiêm trang khi thấy tôi. Tôi vội nói vì sợ sẽ bị trách mắng như lúc này:

- Bây giờ em suy nghĩ về những gì anh nói rồi, em biết cô ta muốn trả thù em, cô ta muốn em phải bỏ đi. Nhưng em không làm như vậy nên cô ta nổi giận và vu khống để anh bỏ rơi em. Nhưng em không có như vậy, thật sự không hề hãm dọa cô ta. Em không...

- Đủ rồi, em nói xong chưa?

Tôi hấp tấp:

- Chứ, em chưa nói hết ý, em muốn nói là...

Vương Quốc ngắt lời:

- Em muốn nói là Thanh Thanh là người xảo quyệt và tôi thì mù quáng. Có phải vậy không? Em còn nghĩ ra điều gì hay hơn để tự bào chữa không?

Cách nói của Vương Quốc làm tôi ngạc nhiên. Không thể cố gắng diễn đạt ý mình hơn được nữa. Tôi đứng im. Đầu óc rối tung tìm một cách thuyết phục. Nhưng Vương Quốc đã đứng lên đóng cửa sổ lại. Anh nhìn tôi lạnh lùng:

- Đừng làm phiền tôi vì những câu ngớ ngẩn của em nữa. Không thuyết phục được tôi đâu. Từ đây về sau em đã khác đi trong mắt tôi rồi

- Nhưng em...

- Đừng nói nữa, em về phòng mình đi. Khuya rồi

Tôi im lặng, thất thểu ra ngoài. Tôi mang tâm trạng của người thua trận. Dù có uất ức đau khổ thì cũng chẳng ai giúp được. Cảm giác bị đe dọa sao đáng sợ quá

Tự nhiên tôi nhớ cô Thuý. Ngày tôi còn sống ở nhà, cô Thuý cứ nghĩ tôi sẽ có cuộc sống huy hoàng rực rỡ. Đến nỗi tôi cũng nghĩ mình sẽ tìm được thiên đường. Bây giờ thiên đường của tôi là đây, là sự sụp đổ không tránh khỏi. Trở lại cuộc đời cũ thì sẽ vô cùng đau khổ, còn bước tiếp thì chông chênh quá

*****

- Thời gian sau này anh thấy em lạ quá, cứ suy nghĩ thần thờ thật lâu, em có chuyện gì vậy Thuyền?

Tôi ngược lên nhìn Luân Đức. Câu hỏi đầy quan sát, trong cái nhìn ấy tôi thấy sự lo lắng chân thật, nó làm tôi tin cậy tuyệt đối. Tôi nói không giấu giếm:

- Anh biết em buồn chuyện gì không? Tại anh Quốc nghe lời chị Thanh đấy. Lúc này anh ghét em rồi. Em buồn lắm, ngày nào cũng khóc

Luân Đức nhướn mắt:

- Ghét em là sao? Cụ thể như thế nào?

- Lúc trước anh còn nói chuyện với em, hỏi thăm chuyện học của em. Bây giờ thì không nói gì cả

Luân Đức nâng mặt tôi lên:

- Nói cho anh biết, anh ta có mắng hay đánh đập em không?

- Không có, chỉ không thương thôi. Như vậy cũng làm em buồn lắm rồi

Rồi tôi kể tỉ mỉ chuyện Thanh Thanh đến nhà xua đuổi tôi ra sao. Thái độ của Vương Quốc đối với tôi ra sao. Luân Đức im lặng nghe, anh cau mặt như rất bức mình. Tôi nín lặng nhìn anh. Chờ đợi một cử chỉ phản ứng. Thấy Luân Đức vẫn im lìm tôi thờ dài, đắn đo:

- Em không biết có phải đó là cách để chị ta trừng trị em không?

Tội rớt nước mắt:

- Chuyện qua rồi em có thể xem đó là vết thương lòng của mình và sẽ cho qua. Nhưng em sợ chị ấy lại gây chuyện khác nữa. Cuối cùng em sẽ mất hẳn Anh Quốc, nghĩ đến đó em muốn chết đi cho rồi

Luân Đức chận tôi lại, hỏi một cách thận trọng:

- Em sợ mất Vương Quốc vì em yêu anh ấy hay là vì e mất đi chỗ dựa hả Thuyền?

Tôi ngồi im suy nghĩ. Càng hiểu thấu đáo ý nghĩ của Luân Đức, tôi càng thấy bị xúc phạm. Rõ ràng là anh ấy cũng giống như Vương Quốc cũng xem tôi là một loại chùm gỏi quen bám vào người khác. Tôi run giọng:

- Thì ra anh cũng đánh giá em thấp như vậy. Cả anh và anh Quốc đều coi thường em. Mọi người nghĩ rằng chỉ cần ban bố cho em một chỗ ở sang trọng là

đủ phải không? Nếu đánh giá em tầm thường như vậy thì anh đừng tìm tới em nữa. Anh về đi, em không làm bạn với những người khinh rẻ mình

Không kèm được, tôi bật khóc. Khóc nức nở vì cảm giác bị xúc phạm, bị coi khinh. Tôi không để ý cử chỉ của Luân Đức. Đến khi tôi ngẩng lên, thấy cái nhìn chăm chăm của anh hướng về tôi. Ánh mắt của Luân Đức rất lạ. Trời, lần đầu tiên tôi thấy cô một tia nhìn như vậy đối với tôi. Vừa thương cảm, vừa tôn trọng và có vẻ gì đó rung động sâu sắc. Tôi nín khóc nhìn lại anh. Luân Đức không nói gì, chỉ rút khăn lau mặt cho tôi và vẫn cứ im lặng

Lạ thật, bình thường khi thấy tôi khóc, anh rất hay an ủi. Sao hôm nay anh cứ lặng im như thế?

Thật lâu, Luân Đức nói mà không nhìn tôi:

- Anh hy vọng tình yêu say đắm của em chỉ là tình yêu lãng mạn nhất thời, hay ít ra là em tưởng như vậy. Vì Vương Quốc xuất hiện trong mắt em như một vị hoàng tử mà em hay mơ tưởng. Và vì chưa bao giờ em gặp một người đàn ông hào hoa như vậy.

Tôi im lặng ngó anh. Nhưng tôi chưa kịp phản ứng thì Luân Đức nói tiếp:

- Mình biết nhau bao lâu rồi Thuyền? Nửa năm phải không? Thời gian có đủ dài để em nhận ra sự quan trọng của anh trong đời của em không?

Tôi giương mắt nhìn Luân Đức, không hiểu. Anh cắn răng, cặp mắt sáng nhìn chăm chăm vào một điểm vô hình. Lần đầu tiên tôi thấy anh có vẻ lạ lùng như thế. Tôi rụt rè:

- Anh nói như vậy để làm gì? Em không hiểu

Luân Đức chột nhún vai, nét mặt dần ra. Đây mới là vẻ mặt tôi thất yên tâm, quen thuộc. Tôi cũng tươi nét mặt lên. Luân Đức quay lại, vỗ nhẹ tay tôi:

- Anh biết Thanh Thanh đã lâu và hiểu rất rõ về cô ấy. Cô không hiền như bề ngoài mà mọi người thấy đâu

Anh lại khẽ nhún vai:

- Anh đã từng làm việc chung với cô ấy. Nói xấu phụ nữ là không hay ho gì. Em nên hình dung thế này. Cô giống như một con mèo, với tất cả vẻ yếu đuối mềm mại. Nhưng khi đối đầu với một chú chó, cô mèo cũng biết giương móng vuốt và tất cả hung hãn của mình ra. Em hiểu chứ?

Tôi mở lớn mắt, nhìn sững Luân Đức. Sao anh nói chính xác và hình tượng thế. Đúng là điều đó tôi có nghĩ, nhưng không nói cụ thể được. Bất giác tôi rùng mình:

- Vậy em phải làm sao để thoát được móng vuốt của con mèo hả anh? Em sợ lắm

- Em không làm được gì đâu. Đừng sợ hãi như vậy em? Bao giờ em cũng có anh mà, thậm chí điều đó xảy ra mà lại hay cho em hơn. Anh muốn thà vấp té một lần rồi em đứng lên. Còn hơn cứ đau một cách thâm trầm như vậy

Tôi nhú mày nghĩ ngợi. Luân Đức nói gì vậy? Những lời nói của anh không an ủi được tôi. Mà ngược lại, càng làm tôi thấy hoang mang, thất vọng. Phải làm sao đây?

*****

Luân Đức đẩy cửa kính, đứng nhường đường cho tôi. Tôi bước vào trong, rồi quay lại nhìn anh sững sốt. Anh không nói gì, chỉ hất đầu về phía trước:

- Em vô đi, đừng sợ

Tôi đi trước anh, ngơ ngác nhìn xung quanh. Tôi có xem phim với những cảnh quay ở vũ trường. Nhưng không ngờ nó lại đẹp như vậy. Những ánh sáng đủ màu xoay tròn lung linh làm căn phòng có vẻ huyền bí mà rục rỡ. Nhưng điều thu hút nhất là các cô gái mặc đồ đẹp lộng lẫy. Họ ăn mặc không giống như cách ăn mặc mà tôi nhìn thấy lúc đám cưới tôi. Mà nó có gì đó kỳ kỳ, đẹp thì có đẹp nhưng nó... kỳ sao ấy. Tôi không nói được. Hình như có vài cô thật hờ hang. Đúng rồi, hình như là vậy

Tôi hít một hơi thật sâu, cố giữ cho mình thật bình thường như thiên hạ. Nhưng tay chân tôi cứ lóng ngóng. Miệng cứng nhắc vì sợ. Tôi lên nhìn xuống chiếc đầm của mình. Đây là lần đầu tiên tôi mặc đầm. Luân Đức đã mang đến cho tôi. Anh bảo đích thân anh chọn vải và vẽ kiểu cho tiệm may. Anh còn bản rằng tập cho tôi quen với cách sống hiện đại. Và tôi hoàn toàn đủ tiêu chuẩn hoà nhập vào nó

Tôi không biết mình có đủ tiêu chuẩn không nhưng lúc chiều khi đứng trước gương, tôi đã thấy mình rất đẹp. Giống như một cô gái sang trọng nào đó, chứ không phải Mỹ Thuyền với những bộ đồ quê kệch, may cắt vụng về

Luân Đức đưa tôi đến một bàn trống gần góc. Tôi cầm ly cam, vừa ngậm ống hút vừa nhìn mọi người khiêu vũ. Cứ tưởng mình đang mơ, nếu tôi viết thư kể cho nhỏ Thư về lúc này, chắc nó sẽ ngạc nhiên lắm. Nó sẽ trầm trồ xuýt xoa vì tôi được đến vũ trường. Nghĩ đến nhỏ Thư, tôi nhớ lại những buổi trưa hai đứa ngồi bên bờ ruộng mơ mộng. Càng không ngờ mình đã thay đổi thế này

Luân Đức chợt đề nghị:

- Ra nhảy với anh thuyền

Đúng là một đề nghị kỳ quặc lạ lùng. Tôi co người lại, lắc đầu:

- Em đâu có biết nhảy

- Anh tập cho

- Thôi thôi, rủi té người ta cười chết. Anh bắt em mang giày cao gót em mới vừa quen thôi. Bây giờ nhảy rủi nó gãy gót thì sao?

Luân Đức nói như trấn an:

- Không sao đâu. Anh không để em bị quê đâu. Đừng sợ

Thấy anh thuyết phục mãi, tôi ráng dần cảm giác sợ và đứng dậy. Chúng tôi đến góc phòng, chỗ tối nhất cho tôi đỡ sợ. Và Luân Đức bắt đầu dạy tôi bước theo điệu nhạc. Tôi cố làm theo anh, chỉ vài phút sau tôi đã quen chân và nhảy hết bản nhạc. Luân Đức có vẻ thích thú:

- Em học nhanh quá Thuyền. Cứ như trời sanh em ra để khiêu vũ vậy?

Tôi mỉm cười, sung sướng:

- Em cũng không biết tại sao em biết lạ vậy nữa. Em cứ nghe điệu nhạc, rồi bước nhanh theo. Không ngờ nhảy lại dễ thế

Luân Đức hơi kéo tôi vào người anh, dìu tới bàn:

- Em có tư chất thông minh lắm Thuyền. Lạ thật, không ngờ một cô gái lớn lên trong môi trường mộc mạc lại có những khả năng tuyệt vời như vậy

- Anh không biết chứ, ở nhà cô Thuý hay dạy em múa lắm, và dạy em sáng tác những điệu múa dựa trên nền nhạc nữa

- Vậy hả? Vậy cô em làm nghề gì?

- Chẳng làm gì cả. Cỏ hay ra vườn làm cỏ, tưới cây. Ồ, em cũng không nhớ cỏ làm gì nữa

- Lạ thật, một người làm vườn thì làm sao biết những kiến thức đó nhỉ?

- Em cũng không biết nữa. Như vậy là lạ lắm hả anh?

Luân Đức định hỏi gì nữa, nhưng lại thôi. Anh kéo tôi đứng dậy:

- Em tào bần này nữa nhé, đây là điệu tango. Quay hơi nhanh một chút đừng sợ nghe

- Dạ

Chúng tôi lại ra sàn nhảy. Và tôi học hết điệu này đến điệu khác. Càng nhảy tôi càng thấy hứng khởi và cứ nhảy mãi. Chợt Luân Đức đứng lại:

- Em mệt chưa, nghỉ một chút nhé

Tôi lắc đầu:

- Thôi đừng nghĩ, nhảy một chút nữa đi

Tôi đặt tay lên vai Luân Đức. Chợt một giọng nói vang lên phía sau tôi:

- Không ngờ cô cũng tới mấy chỗ này, lạ thật

Tôi quay lại, Thanh Thanh đang đứng sau lưng tôi. Nụ cười ngạo mạn trên khuôn mặt kiêu diễm. Tôi chưa kịp phản ứng thì cô ta đã quay lại Luân Đức:

- Xin phép anh Đức, tôi nói chuyện với Mỹ Thuyền một chút, đồng ý?

Luân Đức nhún vai:

- Tôi không đồng ý

Thanh Thanh khựng lại. Có vẻ bất ngờ và hơi quê, cô ta nhướn mắt:

- Như vậy là bất lịch sự đó anh Đức ạ

Luân Đức điềm nhiên:

- Từ đó giờ tôi thấy mình cũng không được lịch sự lắm. Tôi quen rồi

- Nhưng tôi muốn nói chuyện với Mỹ Thuyền chứ đâu phải nói với anh

- Như vậy thì lại càng không, Mỹ Thuyền nói chuyện với cô một lần là đủ quá rồi

Thanh Thanh quay lại tôi, nhếch miệng:

- Cô giỏi đấy Mỹ Thuyền. Lợi dụng lúc anh Quốc không có nhà để đi với bồ. Biết chuyện này anh sẽ thú vị lắm đấy. Mỹ Hà chắc cũng hãnh diện về ông anh của mình lắm

Tôi kêu lên:

- Chị đừng có nói bậy. Tôi chỉ xem anh Đức như anh. Chị mà...

Nhưng Luân Đức đã kéo tôi quay lại anh:

- Không cần phải thanh minh làm gì Thuyền

Và như không có Thanh Thanh đứng đó, anh dìu tôi đi theo điệu nhạc. Cô ta mím môi nhìn tôi rồi hậm hực bỏ đi

Tôi nhìn theo cô ta, hoang mang:

- Tại sao chị ấy lại hằn học với em vậy anh Đức. Không lẽ em không được quyền đi chơi sao?

Luân Đức mỉm cười:

- Cô ta có quyền nghĩ bất cứ điều gì. Cô ta muốn gì em đừng quan tâm, cứ mặc kệ cô ta

Tôi rầu rầu:

- Làm sao mà không quan tâm được. Không biết lần này chị ấy nói gì với anh Quốc. Mà thôi, mà có nói gì nữa thì anh Quốc cũng không thể ghét bỏ em thêm, ghét như vậy là quá mức rồi

Luân Đức lắc đầu như không muốn tôi quan tâm tới Thanh Thanh nữa. Tôi cũng không nói gì thêm. nhưng buồn thì cứ buồn

Lát sau chúng tôi trở lại bàn. Tôi hỏi Luân Đức chỗ rửa mặt

Tôi gặp Thanh Thanh đang đứng trước gương thoa lại son. Thấy tôi, cô ta dừng tay, cười khẩy:

- Rốt cuộc cũng gặp được cô. Sao bây giờ chỉ có hai người rồi, nói chuyện chứ?

Tôi mím môi:

- Chị muốn nói gì?

- Nói về quan hệ của cô và anh Đức. Chà, có chồng mà vẫn lén lút quan hệ với trai. Đẹp mặt thật

tôi la lên:

- Chị đừng có nói bậy. Anh Đức đối với Anh Quốc thân như người trong gia đình, chúng tôi chỉ xem nhau như anh em thôi

- Đẹp đi, cách giải thích đó chỉ có con nít mới tin. Tôi đâu có khùng mà không biết

- Chị không được nói tầm bậy

Thanh Thanh khoát tay:

- Làm gì mà hoảng lên vậy. Bộ cô tưởng tôi kể lại với anh Quốc hả? Không có đâu, tôi chỉ muốn điều đình với cô thôi

Tôi mở lớn mắt:

- Điều đình cái gì?

- Nghe đây. Tôi hứa sẽ giữ bí mật chuyện này cho cô. Và ngược lại, cô phải tự động ra khỏi nhà anh Quốc

- Cái gì?

- Đừng lo chết đói. Cô bảo anh Đức chu cấp tiền cho mà sống

- Tôi không thể làm như vậy được

Thanh Thanh cau mặt:

- Tại sao?

- Làm vậy anh Đức sẽ coi thường tôi

Thanh Thanh có vẻ bực mình:

- Đẹp mấy chuyện màu mè đó đi. Vậy cô muốn cái gì?

- Tôi chỉ muốn chị đừng dèm pha tôi với anh Quốc nữa

- Hừ, tóm lại là cô muốn vừa sống với anh Quốc để được bảo bọc, vừa quen anh Đức để được yêu phải không?

- Chị đừng nói bậy

Thanh Thanh đứng im thật lâu như ngẫm nghĩ, rồi quắc mắt nhìn tôi:

- Đồ xảo quyết. Cô nói cách gì mà anh Quốc không bỏ cô vậy hả. Khi tôi bảo anh ấy ly dị với cô thì anh bảo đợi cô học xong và có việc làm. Tôi phải đợi đến chừng nào?

Tôi nhìn lại Thanh Thanh, không biết nói sao, chị ta tiếp tục quát tháo:

- Trong khi anh tội nghiệp cô thì cô lén lút có bồ. Cô được cả hai thứ. Thật là đồ tham lam

Thanh Thanh càng lúc càng lớn tiếng và nói nhiều, hình như chị ta bị kích động bởi những ý nghĩ tức tối. Cặp mắt chị ta thật dễ sợ. Tôi bèn lùi lại và đi ra ngoài, nhưng chị ta kéo áo tôi lại:

- Mà không được đi, mà nghĩ ra ngoài đó có anh Đức sẽ che chở à? Nếu mà không hứa ra khỏi nhà anh Quốc tao sẽ không để mày yên đâu. Nói đi!

Tôi hoảng hốt cố gỡ áo ra bỏ chạy. Thanh Thanh như càng bị khiêu khích vì phản ứng của tôi. Cô ta nhào tới nắm áo tôi gần như đẩy tôi vào tường. Tôi sợ thật sự và cố vùng vẫy thoát khỏi chị ta. Tôi chạy ra phòng ngoài, Thanh Thanh vẫn cố kéo tôi trở lại. Vừa kéo vừa mắng nhiếc. Không còn cách nào khác, tôi xô cô ta ra bỏ chạy

Tiếng hét của cô ta làm tôi quay lại. Thanh Thanh đang ngã sấp dưới gạch. Cô ta có vẻ bị đau và khó khăn lắm mới đứng lên. Tôi chạy đến bên cô ta định đỡ thì lúc đó một thanh niên đã gạt tay tôi ra, đến bên Thanh Thanh:

- Em sao vậy, có đau không?

Anh giúp cô ta đứng dậy, sửa lại áo cho cô ta. Tôi vẫn chưa hoàn hồn và cứ đứng yên nhìn họ. Thanh Thanh thấy cái nhìn của tôi cô ta vội đẩy người thanh niên ra như không hề quen biết anh rồi vội bỏ đi, anh ta không hiểu chuyện gì, cũng vội đi theo cô ta hỏi dồn dập. Tôi vừa quay đi thì Luân Đức cũng đang đi tới. Anh có vẻ lo:

- Có chuyện gì vậy Thuyền? Sao mặt em hớt hải vậy?

Tôi theo Luân Đức về bàn. Kể một cách không đầu không đuôi chuyện lúc này. Thái độ hung hăng đột ngột của Thanh Thanh vẫn còn làm tôi hết hồn. Và tôi không cách gì nói mạch lạc. nhưng Luân Đức vẫn hiểu. Anh nhìn tôi một lát, rồi cười phá lên:

- Trời ơi, bị người ta kéo áo một chút mà sợ hết hồn vậy sao?

- Anh không biết, chứ lúc đó mặt chị ấy nhìn dễ sợ lắm

Luân Đức gật gù:

- Em có hiểu khi người phụ nữ nổi giận nó ghê gớm ra sao không? Nhất là một phụ nữ đang ghen

Tôi thở dài:

- Lần đầu tiên em bị một người quát nạt như vậy, kinh khủng quá!

Và mặc cho Luân Đức dễ dàng, tôi nhất định đòi về. Tôi quá căng thẳng nên không còn tâm trí vui chơi nữa

Ngồi phía sau Luân Đức, tôi nghĩ miên man về chuyện lúc nãy. Bây giờ sau khi bình tĩnh lại, tự nhiên tôi nhớ đến cử chỉ không bình thường của Thanh Thanh và người thanh niên nọ. Tại sao anh ta dám ôm Thanh Thanh, và tại sao cô ấy có vẻ thiếu tự nhiên khi thấy tôi nhìn.

Hình như họ không trong sáng như tôi với Luân Đức